

J. L. F. de Liefde

Marijke Mulder

Marijke Mulder was een vrolijk ding van vier jaar. Binnen enige maanden, werd ze vijf. Daar verlangde ze erg naar, want dan kwam de vreugde. Dan mocht ze bij Grootvader gaan logeren. Alleen en dan zou Grootvader haar zelf komen halen.

Zo gebeurde het, dat zij met Grootvader in de trein zat, naar Utrecht en dan in de bus naar Zeist, want Grootvader woonde in Zeist. In de bus vond ze het allermooiste. Nu kon ze alles rustig zien en uitkijken naar het moois en al het nog niet geziene.

Wat ze daar een plezier had.

Elke dag mocht ze met Grootvader mee, drie huizen ver, om het eten in een bus weg te brengen. Grootvader had een restaurant en was ook kok. De dames boven, voor wie het eten was, vroegen of ze ook eens boven wilde komen.

Nu dat wilde ze graag en zo ging ze eens alleen naar boven.

Ze vond het leuk. En nu mocht ze ook zien hoe de dames de vogeltjes voerden. Daar mocht ze stil naar zitten kijken.

De dames hadden een groot balkon met een brede stenen leuning. Daarop legden ze dan stukjes brood. De mussen kwamen, en tenslotte kwam er ook een pimpelmeesje.

Die kende Marijke wel. Bij hen thuis kwamen er ook altijd een paar en ook koolmeesjes.

Ze zat als een muisje zo stil.

Maar het pimpelmeesje zocht en zocht... maar vond geen lekkere hapjes. Doordat hij andere vogeltjes zag vliegen, was hij ook daarheen gegaan, maar nu vindt hij geen apenootjes.

Brood, dáár houdt hij niet van, en daarom vloog hij weer weg, ongevoed.

„Och, wat jammer,” zei Marijke, „hij vindt niet wat hij zoekt...”

Toen kreeg ze van Opa, aan 't eind van de week een kwartje.

„Omdat je zo zoet bent geweest,” zei Opa.

Zo blij als ze daar toch mee was, zo echt blij. Ze danste van plezier.

„Waarom ben je toch zo blij met dat kwartje?” vroeg Opa. „Je hebt nog meer in je spaarpot.”

„O, daarvoor koop ik apenootjes, voor het pimpelmeesje.”

En zo moest Grootvader, op een middag, met Marijke mee naar de winkel, om apenootjes te kopen.

Nu kon ze die aan de dames brengen.

En het pimpeltje kwam werkelijk nog eens. Hij had op een afstand zeker de nootjes gezien.

Eindelijk moest Marijke toch naar huis, voor de winter. Grootvader bracht haar in Utrecht in de trein, dan kon ze zonder hem wel alleen verder. En in Amsterdam werd zij weer afgehaald.

Nu, ze was goed op tijd terug, want geen drie weken later, toen ze 's morgens opstonden, lag er een dik pak sneeuw. En het sneeuwde nog telkens weer.

Moeder strooide brood voor de mussen, die in groten getale opkwamen en Vader deed zijn beurs open en liet pinda's halen voor de meesjes.

't Was een feest voor de vogels. En... voor Marijke, want zij mocht met haar grote broers met de slee pret maken.

Maar... intussen dacht zij ook aan de vogeltjes in Zeist.

Zouden die wel pinda's krijgen?

„Moeder, wilt u mij helpen mijn spaarpot na te tellen,” vroeg ze.

„Jawel, even wachten tot het afwassen klaar is. Waarom wil je weten hoeveel je hebt?”

„O, als ik dan genoeg heb, dan stuur ik het aan Opa, opdat hij er pinda's voor koopt voor de meesjes. Die vinden nu niets.”

Moeder lachte en deed stilletjes, zonder dat Marijke het merkte wat bij in de spaarpot.

Die lieverd van een Marijke.

Ze telden samen en... het was net genoeg voor een pond pinda's. Dat was fijn! Marijke danste van plezier. Net genoeg, net genoeg! zong ze. En 's avonds schreef Moeder toch een brief en daar werd het ingezet.

En zo zorgde Marijke in Amsterdam ook voor de meesjes in Zeist.

Een paar dagen later kwam er een briefkaart van de dames boven.

Er kwamen zoveel meesjes! Niet enkel de pimpeltjes, maar ook andere grijze, met zwarte kopjes en zwarte meesjes.

Dat was toch zo fijn! Die kwamen allemaal nu het sneeuwde op de pinda's af. De dames hadden ze gepeld en in stukjes gesneden.

De dames vonden het zo aardig, dat er zoveel meesjes kwamen, dat toen de nootjes van Marijke op waren, zij zelf nieuwe kochten om te voeren. En een boomklever was er ook bij. Die was het grootste. Ze vroegen, of Marijke volgend jaar weer terugkwam. Nu dat wilde ze heel, heel graag.

